

der før Forsfatningen af 1866 var en Statsrevision, men at denne kun havde med Kongerigets særlige Anliggender at gjøre; det Regnskab, den havde med at gjøre, vedkom de saaledes særlige Anliggender, altsaa det udgjorde ikke engang det Halve af det, den nuværende Statsrevision har at behandle. Der afgaves dengang Betænkninger af Statsrevisionerne, som i formel Henseende ikke vare saa lidt forskellige fra den Beretning, som nu afgives. Man fandt imidlertid, at de Former, under hvilke den Statsrevision havde arbejdet, vare i flere Henseender ubelagte, og man besluttede derfor at foretage en Forandring. Jeg skal nu ikke indlade mig paa Andet end, hvad der direkte vedrører dette Spørgsmaal her, og altsaa lade det Øvrige ligge, idet jeg forøvrigt ogsaa skal tilføje, at der blev foretaget en hel Del Forandringer her i 1866, men Hovedforandringen var dog den, at Statsrevisionen ikke blev forpligtet saaledes som tidligere at fremsætte en hvilken som helst Overstridelse gennem en Indstilling til Afstemning i Thinget. Det var nemlig et af de Forhold, som man mente, man fornøstigtvis burde komme bort fra alene af den Grund, at der derved blev paalagt en Forpligtelse til en Mængde Indstillinger og en Mængde Afstemninger i Thingene, som i og for sig maatte siges at være aldeles betydningløse, idet der skulde gjøres Indstilling, om ogsaa Overstridelsen blot beløb sig til en Dre. Saaledes var Forholdet tidligere, men Forholdet blev altsaa nu forandret derhen, at Statsrevisionen ikke skulde gjøre Indstilling, undtagen naar der var særlig Grund til at mene, at en saadan Indstilling burde gjøres, og derved Forholdet fremhæves for Thinget. Dette var altsaa en stor Forandring, men ogsaa en hensigtsmæssig Forandring, ikke alene fordi man derved kom bort fra en Mængde aldeles unyttige Afstemninger, men ogsaa fordi Opmærksomheden ved disse var blevet bortledet fra de Indstillinger, som virkelig kunde have en eller anden Betydning. Nu mener jeg, at det ærede Mindretal (Scharling) ikke har udtrykt sig klart i sin Fremstilling, men efter at have hørt ham, tror jeg, at vi i alt Væsenligt ere enige. Det ærede Flertal har gjort sig Sagen langt lettere, idet det blot har ytret, at det ikke kunde være enigt med Mindretallet, men hverken negativt eller positivt tilkendegiver sin Opfattelse af Udtrykket „passerer“. Jeg har derfor ikke Andet at holde mig til end de saa Vid, den ærede Ordfører har udtalt i Dag, som jeg heller ikke kan slutte mig til fuldstændig. Jeg siger, det ærede Mindretal har efter min Mening delvis Ret, naar det udtaler, at det ikke kan slutte sig

til Udvalgets Ordfører i Landstinget (Rump), der har udtalt, at „selv om „passerer“ er blevet udtalt under den mildeste Form“ — jeg skjønner nu kun, der er en Form, naar det hedder „passerer“, i Parenthes bemærket — „vil det fra Rigsdagens Side indeholde en Bemærkning til vedkommende Minister om, at der er Et eller Andet at udsætte med Hensyn til Afholdelsen af Udgifterne paa den omhandlede Konto“, og saaledes skulde deri ligge en Dabel. Denne Udtalelse er ganske vist ikke rigtig af den ærede Ordfører i Landstinget, det kan der ikke være Tvivl om. Men naar det ærede Mindretal saa dernæst udtaler, at en Indstilling om, at en vis Overstridelse passerer, bethder, at Statsrevisionen ikke anser sig for berettiget til paa egen Haand at sanktionere denne Overstridelse, og senere siger, at der ved Praxis er givet Statsrevisionen Myndighed til paa Thingets Vegne at give en saadan Efterbevilling, vil jeg ogsaa sige, at denne Udtalelse heller ikke paa nogen mulig Maade er korrekt. Naar den første Udtalelse fra Ordføreren i Landstinget ikke er ganske korrekt, ligger det ganske simpelt i, som det ogsaa er udtalt af Mindretallets Ordfører, at en Indstilling kan være begrundet af forskellige Hensyn, i hvilke der aldeles ikke ligger nogen som helst Dabel, selv ikke den mildeste. Men naar det ærede Mindretal ikke har Ret i det, kan dernæst udtaler, saa ligger det ganske simpelt deri, at Statsrevisionen ikke har nogen som helst Myndighed til at sanktionere nogen som helst Overstridelse, ikke nogen som helst. Det vil allerbedst ses ganske simpelt deraf, at naar Statsrevisionens Betænkning med sine Indstillinger kommer her til Thinget, kan ikke alene Udvalget eller Medlemmerne af det Udvalg, der nedsættes, men et hvilket som helst Medlem af dette Thing, indstille til Afstemning her i Thinget en hvilken som helst Overstridelse af dem, som Statsrevisionen ikke har indstillet til Afstemning. Og Thinget kan ved at slutte sig dertil saaledes desavouere paa en vis Maade, om jeg saa maa sige, eller fravige de Indstillinger, som ere gjorte af Statsrevisionen. Statsrevisionen har kort sagt ikke den mindste Myndighed; det Gnefte, den har Ret til saavel som ogsaa Pligt til, er dette at udtale sig direkte eller indirekte ved ikke at gjøre Indstillinger, udtale sig om vedkommende Overstridelse paa den Maade, at den anser ikke Overstridelsen for at have den Betydning, at der er Grund til at bringe den til særlig Afstemning her i Thinget, og det, at Statsrevisionen ikke gjør nogen Indstilling om Afstemning, bethder ganske simpelt hverken mere eller mindre end, at den ikke